

Danilo Gorinšek: Naša puta.

Naša puta je naduta
in kaj nagle jeze,
če se malo ji zameriš,
koj — v drug kurnik zleze.

Oni dan je deževalo
— kaj bi puti nosil! —
res na puto sem pozabil,
da bi zrn ji trosil.

Drug dan dal sem ji koruze
— ko se vse je zlilo —
ali — lej jo, puto jezno,
— jajec nič ni bilo!

Svjatoslav: Naš kozel.

Pri nas pa velikega kozla redimo,
vsak dan mu damo koš zorhan sena
in suha mu rebra prečudno solimo,
vseh petnajst celih in zlomljena dva.

Naš kozel ima lepe in dolge noge
in skoči od Krima do Šmarne gore,
naš kozel ima hude in črne oči,
da vsakdo se ga še podnevi boji.

V nedeljo ga bomo pa s pipcem zaklali
in s klinom lesenim iz kože ga dali,
očistili ga in oprali kroj
in spekli na ognju ga sredi vasi.

Kdor prvi priteče, bo sline požiral,
kdor vse bo zamudil, bo parklje obiral,
kdor prav pride, dobil bo nekaj kosti
in morda še kaj, če poprej ne zbeži.